

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἡ Ανακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ίστῳ μεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος δ'

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Θεολόγων ἀκρότητος, χρηματίσας διάδοχος, τοὶς ἐκείνων ἔχεσιν ἡκολούθησας, Ἀνατολῆς ἔξορμόμενος, καὶ Δύσει φαινόμενος, καὶ φωτίζων ἀστραπαῖς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, ἐνθα Πάνσοφε, ἐκ τοῦ κόσμου μὲν ἔδυς, εἰς Θεὸν δέ, ἔξανέτειλας τῷ φέγγει, κατεστεμένος τῆς χάριτος.

Ἴερῶς ἀπεδόθη σου, τὴ σὴ πόλει τὰ λείψανα, Θεοφόρε πάνσοφε δι' ἀθλήσεως, ἀγιασθέντα λαμπρότερον, καὶ χάριτι στίλβοντα, τὴν ἐπάνοδον ἡμῖν, πανηγύρεως πρόξενον, ἀπειργάσατο, εὐφροσύνης πληροῦντα θεοπνεύστου, θυμηδίας ἐμπιπλώντα, τοὺς εὐσεβῶς σὲ γεραίροντας.

Ἀναλάμψας ως ἥλιος, ταὶς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, τὰ τοῦ κόσμου πέρατα κατεφαίδρυνας, ταὶς λαμπηδόσι τῶν ἄθλων σου, θερμῶς προϊστάμενος καὶ συγγράφων ἀληθῶς, εὐσεβείας διδάγματα ὅθεν γέγονας, καὶ τροφὴ τῷ Δεσπότῃ τῷ τὰ πάντα, διατρέφοντι Παμμάκαρ, ἀδιαλείπτω χρηστότητι.

Ἐξ Ἐφας μὲν πρότερον, Ἐωσφόρος Ἰγνάτιε, ἐν Δυσμαῖς διηγασας φαεινότατος, νὺν δὲ τῶν θείων λειψάνων σου, ἐν τῇ ἐπανόδῳ φαιδράς, τὰς ἀκτίνας ἐπὶ γῆς, ἀφ' ἐσπέρας ἐφήπλωσας, διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ὅχος πλ. δ'

Θεοφόρε Ἰγνάτιε, τὸν σὸν ἔρωτα Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, μισθὸν ἐκομίσω, τῆς ιερουργίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, διὸ σῆτος γενόμενος τοῦ ἀθανάτου Γεωργοῦ, δι' ὁδόντων θηρίων ἡλέσθης, καὶ ἄρτος ἥδυς αὐτῷ ἀνεδείχθης, πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, Άθλητὰ μακάριε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ω τοῦ παραδόξου θάματος

Σώσόν με πάναγνε Δέσποινα, ἡ τὸν Σωτήρα Χριστόν, ἀπορρήτως κυήσασα, σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἀρρηκτὸν, τεῖχος καὶ σκέπην, καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου, θείαν παράκλησιν, σὺ οὖν μὲ λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος, καὶ τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὶ τὸ ὄρόμενον θέαμα, ὃ τοὶς ἐμοὶς ὄφθαλμοίς, καθορᾶται ὡς Δέσποτα; ὁ συνέχων ἀπασαν κτίσιν ξύλῳ ἀνήρτησαι; καὶ θανατοῦσαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωήν, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀσπόρως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ὅχος α'

ὝΩ τῆς στερρᾶς καὶ ἀδαμαντίνου σου ψυχῆς, ἀξιομακάριστε Ἰγνάτιε! σὺ γὰρ πρὸς τὸν ὄντως σὸν ἔραστήν, ἀνένδοτον ἔχων τὴν ἔφεσιν ἔλεγες. Οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοί, πὺρ φιλόϋλον, ὕδωρ δὲ μᾶλλον ζῶν, καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοί, ἔνδοθέν μοὶ λέγον. Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα. Ὄθεν θείω Πνεύματι πυρπολούμενος, θήρας ἡρέθισας, κόσμου σε θᾶττον χωρίσαι, καὶ πρὸς τὸν ποθούμενον παραπέμψαι Χριστόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἄμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμοὺς μὴ παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ Αγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστώσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοποῦσα, ἔλεγες

Θρηνοῦσα, Μῆτερ Άγνη. Οἵμοι τέκνον γλυκύτατον! τὶ ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ; ἵνα σώσης τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον Ὡχος δ'

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὁρθοτομῶν, καὶ τὴν πίστειν ἐνήθλησας μέχρις αἴματος, Ἱερομάρτυς Ἰγνάτιε, Πρέσβευτε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου καὶ τοῦ Ἅγιου εἰς σ', οὐ δὲ ἀκροστιχίς.

Ἴγνατιον τὸν Ἐῶν ἐν ἄσμασιν ἀστέρα μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδὴ α' Ὡχος δ'

«Θαλάσσης τὸ ἔρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἵχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Ἴθύνας πρὸς ἀρετὴν τὸν βίον μου, φωτὶ καταύγασον, τῆς ἐνοικούσης χάριτος ἐν σοί, Θεοφόρε Ἰγνάτιε, καὶ τῶν παθῶν τὴν σύγχυσιν, ταὶς σαὶς πρεσβείαις διασκέδασον.

Γῇ ὥσπερ γονιμωτάτη πέφηνας, ἐκατοστεύοντα, καρποφορῶν τὸν σπόρον τῷ Χριστῷ, Θεοφόρε Ἰγνάτιε, τῷ τὰς ψυχὰς ἀρδεύοντι, τῇ ἔπομβρίᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος.

Νοήσας προγνωστικὴ δυνάμει σου, τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς, ὁ τοῦ παντὸς Δεσπότης καὶ Θεός, Θεοφόρε Ἰγνάτιε, μαρμαρυγαὶς τοῦ Πνεύματος, θεοφεγγέσι κατελάμπυνεν.

Ἀκτίσι τοῦ νοητοῦ λαμπόμενος, Ἡλίου πάνσοφε, Ἀνατολῆς ἐξώρμησας λαμπρῶς, αἰσθητὸς ὥσπερ ἥλιος, τὸ ζοφερὸν τῆς Δύσεως, περιαυγάζων τῷ κηρύγματι.

Θεοτοκίον

Τριάδος τῆς ὑπερθέου Πάναγνε, τὸν ἔνα τέτοκας, ἐκ σοῦ σαρκὶ φανέντα καθ' ἡμᾶς, εὐδοκία Γεννήτορος, καὶ συνεργεῖα Πνεύματος, τοῦ παναγίου Θεονύμφευτε.

Ωδὴ γ'

«Ἐὺφραίνεται ἐπὶ σοί, ή Ἐκκλησία σου Χριστὲ κράζούσα Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Ἴάτρευσόν μου τὸν νοῦν, κεκακωμένον τοὶς δεινοῖς πάθεσι, τοὶς τῆς σαρκὸς Ἰγνάτιε, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε.

Ὄμόφρονά σε Χριστός, τῶν Ἀποστόλων ἐδειδὼς τέθεικε, θείω φωτὶ λάμποντα, ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις διδάσκαλον.

Νεκρούμενον διὰ σέ, τὸν Ζωοδότην καθορῶν ἔδραμες, τὸν δι' αὐτὸν θάνατον, πόθῳ ύποστῆναι Ἰγνάτιε.

Τὸν Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, προκαθαρθεῖσα ὡς Σεμνὴ Πνεύματι, τῆς λογικῆς φύσεως, ἐπ' εὐεργεσίᾳ γεγέννηκας.

Ο Είρμὸς

«Ἐὺφραίνεται ἐπὶ σοί, ή Ἐκκλησία σου Χριστὲ κράζούσα Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κάθισμα Ὡχος γ'

Θείας πίστεως

Θείῳ Πνεύματι πεφωτισμένος, θράσος τύραννον ἐν παρρησίᾳ, ποιμαντικὴ μεγαλοφρόνως κατήσχυνας,

καὶ ἐκπεράσας τῆς πλάνης τὸ πέλαγος, πρὸς τὸν λιμένα τὸν θεῖον κατήντησας, Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἔχωρίσθη, σάρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὃς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνᾶς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομῆτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἔξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν. Οἵμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ωδὴ δ'

«Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἡλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ο Θεοφόρος καλούμενος φερωνύμως, τὸν γὰρ Χριστὸν ἐνδέδυται διὰ πολιτείας, πάντας ἐπαλείφει λαμπρῶς, Μαρτύρων στερρότητα, πόθῳ τῶν στεφάνων εἰσδέξασθαι.

Νενευρωμένος Ἰγνάτιε τῇ δυνάμει, τοῦ ἐν Σταυρῷ παγέντος ύπερ σοῦ Θεοφόρε, θήρας καθηρέθισας, τοῦ κόσμου χωρίσαι σε, πρὸς τὸν σὸν ποθούμενον ἔρωτα.

Ἐρασθεὶς τῆς ώραιότητος τοῦ Δεσπότου, καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν ἔφεσιν ἀνένδοτον ἔχων, τούτου τὰ παθήματα, προθύμως ἐζήλωσας, μάρτυς Θεοφόρε Ἰγνάτιε.

Ωραϊσμένος πορφύρα τῶν σῶν αἰμάτων, Ἀρχιερεύς, καὶ χρίσματι τῆς ἱερωσύνης, Μάρτυς διαλάμπων Χριστῷ, κραυγάζεις γηθόμενος. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα θεία δυνάμει, δημιουργῶν γεγέννηται ἐκ σοῦ Θεομῆτορ, κόσμον καταλάμπων φαιδρώς, ἀκτίσι θεότητος, καὶ θεογνωσίας λαμπρότησι.

Ωδὴ ε'

«Σὺ Κύριε μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνούντάς σε».

Νῦν πρόσωπον Χριστοῦ, καθορῶν σὺ πρὸς πρόσωπον, Ἰγνάτιε τῶν ἐσόπτρων, ἀληθεία λυθέντων, ἥνωθης σου τῷ ἔρωτι.

Εἴλκυσας φωτισμόν, ἐκ πηγῆς φωτοδότιδος Ἰγνάτιε, ταὶς ἀχράντοις, σὲ Χριστὸς γὰρ παλάμαις, κρατήσας καθηγίασε.

Νοῦν Πνεύματι Θεοῦ, κεκτημένος λαμπόμενον, Ἰγνάτιε θεογράφους, ἐπιστέλλεις ώς πλάκας, τοὺς νόμους τοὺς τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον

Ἀνωθὲν σοὶ φωνήν, χαρμοσύνως ἐβόησεν, ὁ Ἄγγελος Θεοτόκε, τοῦ Δεσπότου ἀφράστως, μηνύων σοὶ τὴν σύλληψιν.

Ωδὴ ζ'

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἷματι».

Σοφίας, ἐλληνικῆς διέλυσας δόγματα, τὴν ἐνυπόστατον ἔχων, τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἱερομύστα, καὶ μέτ, ἥχουν, τὸ τῆς πλάνης μνημόσυνον ὠλεσας.

Μὴ παύσῃ, ύπερ τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, καθικετεύων Παμμάκαρ, πειρασμῶν ρύσθηναι

χαλεπωτάτων, καὶ κινδύνων, Ἱερεὺς δεδειγμένος εὐπρόσδεκτος.

Ἀνδρείᾳ, καὶ φρονήσει διέπρεψας Ὄσιε, δικαιοσύνης τε κάλλει, Θεοφόρε Μάρτυς καὶ σωφροσύνης, καὶ τῷ κύκλῳ τῶν ἀρετῶν, ἐφάνης κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Σὲ μόνην, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ώς καθαρώτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὡς Θεομῆτορ, ὁ Νυμφίος, ἐκ τῆς γαστρός σου Λόγος προέρχεται.

Ο Εἱρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἡχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐξ Ἐφας σήμερον ἔξανατείλας, καὶ τὴν κτίσιν ἄπασαν, καταλαμπρύνας διδαχαίς, τῷ Μαρτυρίῳ κεκόσμηται, ὁ Θεοφόρος καὶ θεῖος Ἰγνάτιος.

Ο Οἶκος

Ἴερεμίαν ὁ Θεὸς ἐκ μήτρας ἀγιάσας, καὶ πρὸ τοῦ γεννηθῆναι γινώσκων ώς προγνώστης, δοχεῖον ἔσεσθαι αὐτὸν Πνεύματος Ἀγίου, ἐμπιπλὰ τοῦτον εὐθύς, ἐκ νεαρᾶς βιώσεως, καὶ Προφήτην τοῦτον, καὶ κήρυκα πάσιν ἀποστέλλει, προαγγέλλειν τὴν ἀγίαν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ παρουσίαν. Τεχθεὶς οὖν ὁ αὐτὸς Θεὸς ἐκ Παρθένου, πρός τὸ κήρυγμα ἐλθών, εὗρεν ἐκ βρέφους, ἄξιον αὐτοῦ τῆς χάριτος ὑποφήτην, τὸν Θεοφόρον καὶ θεῖον Ἰγνάτιον.

Συναξάριον

Τὴ Κθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἀγίου Ιερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

Στίχοι

- Χάρις λέουσιν Ἰγνάτιε παμβόροις,
- Σοῦ σώματος λιποῦσι καὶ πιστοὶς μέρος.
- Τὴ ἐνάτῃ ἐπάνοδος Ἰγνατίῳ εἰκάδι τύχθη.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἅγιων ἐπτὰ Μαρτύρων, τῶν ἐν Σαμοσάτοις τελειωθέντων, Φιλοθέου, Ὑπερεχίου, Ἀβίββου Ἰουλιανοῦ, Ρωμανοῦ, Ἰακώβου καὶ Παρηγορίου.

Στίχοι

- Ὑπὲρ προσηλωθέντος ἐν Σταυρῷ Λόγου,
- Ἐπτὰ προσηλώθησαν Αθλητῶν κᾶραι.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἅγιων Μαρτύρων Σιλουανοῦ Ἐπισκόπου, Λουκᾶ Διακόνου, καὶ Μωκίου Ἀναγνώστου.

Στίχοι

- Σιλουανὸς Λουκᾶς τε σὺν Μωκίῳ,
- Ἡμβλυνναν ὄρμᾶς καὶ λεόντων ἀγρίων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἅγιων Μαρτύρων Σαρβήλου καὶ Βεβαίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, τῶν ἐν Ἐδέσσῃ παθόντων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Ιερομάρτυρος Βαρσιμαίου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Στίχοι

- Δοὺς τὴν βαρεῖαν σάρκα γῆ Βαρσιμαῖος,
- Σύνεστι βαστάσασιν ἡμέρας βάρος.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀφραάτου.

Στίχοι

- Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὡν Ἀφραάτης,
- Αἰωνίως ζή, καὶ νεκρὸς φανεῖς ἄπνους.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

‘Ωδὴ ζ’

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογὶ, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον. Εὐλογημένος εῖ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Τερωσύνης, ἥγλαισμένος μύρῳ Ὄσιε θείω, καὶ Μαρτύρων αἴματι κοσμηθείς, ἀμφοτέρωθεν διέπρεψας, Εὐλογημένος εῖ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Νομοθεσία, καταφαιδρύνας κόσμον ἄπαντα, ἄρτῳ οὐρανίῳ ἔθρεψας τοὺς πιστούς, τῷ Δεσπότῃ σου κραυγάζοντας. Εὐλογημένος εῖ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀκτινοβόλοις, αὐγαῖς Παμμάκαρ φωτιζόμενος, αἴγλης ἀρχιφώτου χύσει τε λαμπρυνθείς, τὴν οὐράνιον ἀπείληφας, χαίρων ἀπόλαυσιν, Θεοφόρε Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Σῖτος ὑπάρχων, Θεοῦ ὡς ἔφης Παναοίδιμε, μύλαις κατηλέσθης Μάρτυς ταὶς τῶν θηρῶν, καὶ τῷ τρέφοντι τὰ σύμπαντα, θείᾳ χρηστότητι, καθαρώτατος ἄρτος γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Τὸ τοῦ Ὅψιστου, ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα χαῖρε, διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοὶς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις Πανάμωμε.

‘Ωδὴ η’

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἐστῶς ἐπὶ βήματος σοφέ, Τριάδα ἄκτιστον, ἐθεολόγησας, νοῦ καθαρότητι Ἀγιε, διανοίας τε λαμπρότητι, μὴ πτοηθεὶς τυραννικῶν θρόνων ώμότητα, ἀλλ' ἐβόας. Πάντα τὰ ἔργα ύμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥυθμίσας ἐμφρόνως σου τὸν νοῦν, τοὶς θείοις δόγμασι, μάκαρ Ἰγνάτιε, τὸν δεισιδαίμονα τύραννον, τῆς ἀπάτης προϊστάμενον, τοὶς σοφίας ὀχετοίς, ἄρδην κατέκλυσας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ἀπείρω λαμπόμενος φωτί, τῷ τῆς θεότητος Μάρτυς ἀήττητε, τῆς ἀθεότητος ἄστατον, ἐξηφάνισας σκοτόμαιναν, ἐπιστολὰς φωτοειδεῖς, πέμπων τοὶς μέλπουσιν. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μανίαν καὶ χάσματα θηρῶν, οὐκ ἐδειλίασας, θεῖε Ἰγνάτιε, ἡ τοῦ Ὅψιστου γὰρ δύναμις, ἐκ Παρθένου ἀνατείλασα, τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ σὲ περιέβαλεν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βιώντα τὸν Κύριον.

‘Ο Εἱρμὸς

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

‘Ωδὴ θ’

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐρως ὁ θειότατος Μάκαρ, κατακρατήσας τῆς ψυχῆς σου, κόσμου τὰς ὑλώδεις φροντίδας, πυρὶ ἀϋλῳ πάσας κατέφλεξε, καὶ ὀρεκτῶν ἀκρότητι, στεφανηφόρον σὲ κατέστησε.

Λιμένι λαμπρῶς καθωρμίσθης, γαληνοτάτῳ Θεοφόρε, ζάλην τῶν κυμάτων ἐκφυγῶν, ὄρμᾶς ἀγρίων καὶ λοιγικῶν θηρίων, καὶ νὺν τρυφᾶς λαβόμενος, τῆς αἰωνίου ἀπολαύσεως.

Ποικίλω κοσμούμενος στέφει, ιερομύστα διαπρέπεις, τῆς ιερωσύνης γὰρ ἐν σοί, εἰς ἐν συνῆλθε καὶ μαρτυρίου κλέος, καὶ δι' ἀμφοὶν ὡς μέτοχος, τοῦ σοῦ Δεσπότου συνδεδόξασαι.

Ως ιεροφάντωρ ύπάρχων, τὴ παρρησία κεχρημένος, πρὸς τὸν σὸν Δεσπότην καὶ Θεόν, τοὺς ἐκτελοῦντας πίστει τὴν μνήμην σου, ἐκ πειρασμῶν Ἰγνάτιε, νὺν λυτρωθῆναι καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Ως τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ἀγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ἀγνή, τιμιωτέρα Θεὸν ἐκύησας, ἐν ταῖς ἀγκάλαις φέρουσα, τὸν Πατρικοὶς κόλποις καθήμενον.

Ο Είρμος

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαζεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλαριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τοὺς πόθῳ ἑορτάζοντας, τὴν σὴν φαιδρὰν ἐπάνοδον, Ἰγνάτιε Θεοφόρε, Ἱερομάρτυς παμμάκαρ λύτρωσαι πάσης θλίψεως, καὶ βλάβης τοῦ ἀλάστορος, διδοὺς πταισμάτων ἄφεσιν, ὡς εἰληφῶς ἔξουσίαν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ἐν δύο ταῖς θελήσει, καὶ φύσει Πανάμωμε, μιὰ δὲ τῇ ὑποστάσει, τίκτεις Θεὸν ἀπορρήτως, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυροῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς θεότητος πλοῦτον, Θεοκυῆτορ Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἡχος α'

Στήλῃ ἔμψυχος, καὶ ἔμπνους εἰκὼν ἡ ἐτήσιός σου ἐπέστη Ἐορτή, Θεοφόρε Ἰγνάτιε, τὰς μυσταγωγίας σου καὶ τὰς ἀριστείας σου κηρύττουσα, τὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως μέχρις αἴματος ἀντικατάστασιν, τὴν μακαρίαν ἐκείνην καὶ ἀοιδιμον φωνήν, τήν, Ὄτι σίτος εἰμι Θεοῦ, λέγουσαν, καὶ δι' ὁδόντων θηρίων ἀλήθομαι. Διὸ μιμητής τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ σου γεγονῶς, πρέσβεινε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, Τὴν ψυχήν μου πάθεσιν, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ τὸν ἀκέστορα, καὶ Σωτήρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν ιώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου ὑμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὁδυρομένη ἐβόα σοί, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γὴν κρεμάσας τοὶς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.